

Bertók Éva

Az egyetlen

Úgy ölelsz körül szelíd „hegyekkel”,
Mint anya vigasztalja nyugós gyermekét,
Vékony ezüstöv derekadon kicsinyke folyód,
Lágy hullámai egymásba lépnek ütemre,
Smaragdzöld szemed az iker
Toronyórákról esténként rám ragyog,
Dajkáló völgyeidben számóca csókokod
Őszre fanyar-édes sommá változik,
S a TV-torony párkányáról repülni hívsz,
Míg jelenléted gömbjébe zár.

Szeretlek.
S ha elhívott is sok idegen város
Hódolást ígérve szirénként csábítón,
Mind hazug volt, hamis, csalfa ígélet,
Egyedül te, hűséges csak te maradtál.

Bilincsbe zársz, ahogy határaiddal bezárulsz,
Ujjamra gyűrűt húztál,
Fényre nyílt mosollyal te is viseled,
S bármilyen titkos tartomány,
Idegen ország él elrejtve idebenn,
Odakinn te adsz formát, értelmet
Az oldódó múltnak, a kontúros jelennek.

Megtaláltalak és befogadlak immár a szívembe
Az éjfél után felsíró első percektől
A nélkülem múltó nappalokkal porló,
Szürke márványba oltott mindhalálíg,
S veled maradok akkor is, ott is.

Maradj velem.